

Er der sket tilknytning?

Annika Lillelund Fauli om at være mere forvirret end forelsket.

Jeg har sagt det højt for mig selv mange gange de sidste par uger. Jeg har sagt det højt om natten. Gående med barnevognen. Hos lægen. Til min mand. Til min mor. Til min søster. Til alle mine veninder. Men absolut flest gange højt for mig selv: Ja, hun ER nuttet, og ja, jeg ER vild med hende. Jeg står med min nyfødte datter i armene i disse dage, og jeg havde glemt alt om, hvordan det er at have en baby. Hvordan kunne jeg glemme smerterne og trætheden? De iturevne og blødende brystvorter. Mælken, der ikke vil løbe til. Smerterne i arret efter kejsersnittet. Efterveerne. Frustrationen over ikke at vide, hvorfor babyen græder. Og mit eget følelsesmæssige kaos. Hvordan kunne jeg dog glemme alt det? Jeg har allerede et barn, så jeg er ikke en helt nybegynder, men på mystisk vis har min hjerne sorteret alt fra omkring den første tid med hende. Jeg kan ikke huske noget som helst dårligt fra de første måneder. Det er sikkert noget, hjerner gør, for ellers ville ingen mennesker få mere end ét barn. Én ting står dog lysende klart i min erindring: nemlig følelsen af ikke at føle nok. Eller føle noget forkert i forhold til det, folk forventer. Jeg bliver nemlig ikke hovedkuld forelsket i min baby. Jeg

gjorde det ikke første gang, og jeg er heller ikke blevet det denne gang. Forelskelser kom snigende med min store pige, men først efter noget tid. Der er den her forventning om, at man bliver totalt forelsket, første gang man kigger på sit afkom. Det gjorde jeg ingen af gangene. Min nye lille baby er sød og nuttet. Har det fineste tykke brune hår.

”Jeg sad og kiggede på hende og tænkte på, hvor mærkeligt det var, at hun skulle med mig hjem”

Søde bløde kinder og de yndigste små fingre. Men jeg blev altså ikke forelsket. Ikke med det samme. Nu er hun halvanden måned, og mine følelser er ved at krybe ud af busken. Nu begynder det at føles helt rigtigt, at hun er her, og ikke så underligt længere.

Da vi skulle forlade hospitalet med min store datter, kom der en sygeplejerske med et skema, som hun lige skulle gennemgå og krydse af, inden vi måtte gå. Spørgsmålene handlede mest om amning og pleje, men så kom det store spørgsmål: Er der sket tilknytning? Min mand og jeg

kiggede på hinanden og spurgte, hvad det betød. Jo, om vi var følelsesmæssigt knyttet til hende. Det har jeg undret mig over lige siden. Jeg løj. Der var ikke sket tilknytning, men jeg svarede selvfølgelig ja - måske lidt tøvende. Jeg følte mig helt forkert, for jeg svarede det, hun gerne ville høre, men ikke det, jeg egentlig følte. Hun skulle nok lige vurdere, om jeg var kandidat til en fødselsdepression, men hun kunne jo sådan set ikke bruge mit svar til en fløjtende fis. Jeg var slet ikke følelsesmæssigt knyttet til hende. Jeg sad og kiggede på hende og tænkte på, hvor mærkeligt det var, at hun skulle med mig hjem. At vi skulle bo sammen, og at hun skulle kalde mig mor. Jeg var mere forvirret end forelsket. Men følelsesmæssigt knyttet til hende? Nej.

Her anden gang ved jeg, at min tilknytning kommer ret sent i forhold til, hvad jeg ser hos andre. Jeg er åbenbart en langsom starter rent følelsesmæssigt, og det er okay. Jeg svarer stadig det, folk forventer, for at undgå mærkelige blikke, men jeg har fundet ro med min sene tilknytning. Den kommer. Den er ved at være der. Og nu må I have mig undskyldt, jeg skal lige over til liften og kysse og snuse til min baby - fik jeg fortalt, hvor vidunderligt hun dufter? ●

Anne Hermansen, 45 år, journalist, mor til to, bor i lejlighed nord for København.

Annika Lillelund Fauli, 33 år, skribent og tekstforfatter, gift, mor til to børn samt pappor for tre. Bor på Østerbro i København.

Louise Gade Sig, 29 år, journalist, bor i lejlighed på Frederiksberg med sin kæreste.

Maise Njor, 45 år, journalist og forfatter. Har tre døtre og en hund og bor i Ordrup.

**BLAND DIG!
Fortæl os, hvad du mener på
ALTFordamerne.
dk/klummen**